

Gelen Gideni Aratıyor mu Ne

– safdeha · 08 Nisan 2018

1970li yıllarda, arabesk parçalar revaçtaydı. Orhan Gencebay, Ferdi Tayfur, Müslüm Baba ve daha niceleri şöhret sahibi şarkıcıları. Dolmuş binen bir kişi onları dinleyerek gideceği yere varırdı. O zaman tekel olarak yayın yapan TRT’de bu şarkıcılar konser veremezdi. Bu şarkıcıların filmleri oynamazdı. Yalnızca yılbaşı geldiğinde, bir kaç şarkı söylerlerdi. Yine yılbaşı gecesinde saat on iki olduğunda, bir dansözle yeni yıla girilirdi. Başka zamanlarda dansöz asla yayında dans edemezdi. Söz televizyondan açılmışken, Gençlerin dikkatini çeken Televizyon programlarından da bahsetmek gerekir.

TRT’de oynayan yabancı filmler kovboy filmleri idi... Dolayısıyla Amerikan hayranlığı had safhadaydı. Amerika’ya gitmek her gencin hayalidi...O kadar benimsenmişti ki, çizgi roman olarak Teksas, Tommiks, Zagor gibi haftalık yayınlanan çizgi romanlar okunuyordu. Bunun yanında büyüklere hitap eden Dallas, aileye hitap eden Küçük Ev, kovboy filmlerini sevenlere hitap eden Bonanza gibi diziler akşamları televizyon başına bağlıyordu. Artık, akşam gezmeleri olsa bile, bu gezmelerde bu dizileri seyretmek moda olmuştu. Artık medyanın kıvılcımı topluma yansımaya başlamıştı. Gençler o yıllarda bolca filmi çekilen Kara Murat ve Tarkan filmlerinden etkileniyor, hatta haftalık macera dergisi olan Tarkan’ı okumaya ve takip etmeye titizlik gösteriyordu. Gerçi o yıllarda Bilim ve Teknik dergisini de takip edip, ondaki matematik olimpiyat sorularını çözen gençler de vardı ... Nasıl bir araba yapılır gibi makaleleri de okuyorlardı. Kitap okuma alışkanlığını asla yitirmeyen az da olsa gençler vardı. Okudukça kendine ait hayalleri ve kurguları da zenginleşiyordu.

Evde pikap vardı... antika radyolar da.... Biraz çalmaya başlayınca sazına yükseltici koyan ve radyoyu da anfi yapıp küçük keşif arayan gençlerde. Bu şekilde çalmak hoşlarına gidiyordu belki de. Müziğin sesi güzelleşiyor, hafif nota bozuklukları sona eriyordu. Aldıkları kasetleri kaset çalar ile dinliyordular. Dinledikçe acıyordu arabesk kalplerini, hayallerini... Artık, dünyalarında kitaplar, TRT televizyonu, Radyo ve teyp vardı. Radyo denince, gençlerin takip ettiği programlar vardı. Özellikle 1970’in sonlarına doğru, cumartesi sabahları oyun saati, cuma günleri sabah 07:30’dan önce kahramanlık piyesleri ki, yalnızca on dakika sürer, takip ederlerdi.

Medya deyince akla bunlar geliyordu. İnsanlar henüz teknoloji ile bozulmamış, gençler belki şer gibi gözükse de, elinde silah bile olsa, geleceğinin arayışı içindeydi. Bir misyonları vardı sonuçta... heyecan duyacak objeleri de... Keşke o heyecan günümüzde dinen dirilen, hac ve umreyle sivrilen Türkiyem’de o seviyede olabilse... Keşke... Bir şeyler eksik, sanırım inancın ruhu yok, çok okunsa bile yaşanan kısmı ezber gibi... Aşkı tarif edemiyoruz, ilahi aşkı... Ahlakı güncelleyemiyoruz... Ortak Allah fikri ve tanımını yapamıyoruz... Ortak bir şeyi bulmak ne kadar zorlaştı... Mevlam bize bunları anlamayı kolaylaştı... İmanımıza ruh ver... Sevmeyi öğret... Seni gerçekten bulmayı nasip et...Amin.

Saffet Kuramaz